

NA ROBOTU... PO NEMECKY

Hustá hmla sa prevažuje nízko nad zemou. Vo svetle dvoch žiaroviek, jednej, čo visí až pri samom rušni, a druhej temer na samom konci vlaku pri trati, iba veľmi slabo vidieť kričiace a bežiacce postavy. Pred vagónom XVI stoja dvaja v gumových plášťoch, samopaly v rukách. O chvíľu zastane pri nich ďalší; má dlhý kožený kabát, na opasku puzdro s veľkou armádnou pištoľou. Kúsok od nich stoja dvaja gardisti.

- Niemand ist drin? - zvolá vysoký chlap v koženom kabáte a baterkou posvieti do vagóna XVI.

Vo vagóne niet nikoho. Všetci židia stoja vonku. Trasú sa od zimy a v údive i úľaku hľadajú na kričiacich ozbrojencov. Čo to má znamenať? Veď sa povrávalo, že majú ísť kamsi do Poľska. Hádam ich len neprevezmú títo nebezpečne vyzerajúci kriklúni v uniformách? Ako je to možné? Kam ich to zavliekli?

Gardisti odovzdajú chlapovi v koženom kabáte veľkú obálku, chlap si na ňu posvieti a čosi nezrozumiteľne zahundre.

- Also, lós! - zreve dlháň v koženom kabáte. - Budeme vás čítať, každý sa ohlási, a späť do vagóna! - Hlas má ostrý, suchý, akoby mu z úst praskali výstrely.

Gardisti poodídu nabok, zapália si, zhovárajú sa, ich sa to už netýka, svoje si splnili.

- Also, lós!

-... šesťstojeden, Alexander Vrbovský!

- Tu.

Uzimený chlap vykročí k vagónu. Číslo a mená praskajú, jeden za druhým sa driapu do vagóna.

- Rýchlejšie! - zapraská Nemcov hlas. - Nemám vám riť zdvihnúť kopancom...? Šesťstotridsať, Mikuláš Wagner!

- Tu som...

- Šesťstotridsaťštyri, Vojtech Zimmer.

- Tu...